

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.498 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren staatloos te zijn, op 8 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 december 2008 en van 16 december 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die loco advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 25 april 2004 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.2. Verzoekers dienden, bij schrijven gedateerd op 25 februari 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.3. Op 7 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.4. Op 8 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoeker op 18 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de zich-noemende (S. R.) (...) het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Estland, Finland, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken en Zweden, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid 3 : wordt door de Minister van Migratie- en Asielbeleid of haar gemachtigde (W. V. H.), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming.

Artikel 7, eerste lid, 6° : beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong / voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te dien terugleiden Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek Oostenrijk, Denemarken en Zweden, met uitzondering van de grens met om de volgende reden

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken*
- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan bendevorming, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*
- betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten zijn effectieve repatriëring te verzekeren. (...)*

Het in deze beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Op 16 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekster op 17 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de zich-noemende (S. K.) (...) het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken en Zweden, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid 3 : wordt door de Minister van Migratie- en Asielbeleid of haar gemachtigde (V. D.), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en bendevoorming

Artikel 7, eerste lid, 6° beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong / voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te dien terugleiden Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken en Zweden, met uitzondering van de grens met om de volgende reden

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken
- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en bendevoorming, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.
- betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten zijn effectieve repatriëring te verzekeren. (...)

Het in deze beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten is de tweede bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurs-handelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing op regelmatige wijze in de Nederlandse taal werd genomen, dient de Raad deze taal als proceduretaal te hanteren. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoekers om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat evenmin gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij het door hen ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring. Hij stelt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoekers niet meer illegaal in het Rijk zouden verblijven en geen wijziging met zich mee brengt ten aanzien van hun verblijfssituatie en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekers.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in casu, de rechtstoestand van verzoekers beïnvloedt en dat verweerder niet aantoonbaar is op welke grond hij verplicht zou zijn, om na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk

geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betogen dat zij in de onmogelijkheid zijn om een paspoort te verwerven aangezien zij staatloos zijn, dat zij geen gevolg kunnen geven aan de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en dat de motivering van de bestreden beslissingen niet overeenstemt met hun situatie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna het Staatlozenverdrag). Zij lichten toe dat de autoriteiten van hun land van herkomst hen niet erkennen als nationale onderdanen. Zij stellen dat zij daarom niet van het Belgisch grondgebied kunnen verwijderd worden.

Artikel 1 van het Staatlozenverdrag definieert slechts welke vreemdelingen als staatloos dienen beschouwd te worden. Nu in de bestreden beslissing slechts een standpunt ingenomen wordt over de verblijfsstatus van verzoekers en niet omtrent hun bewering dat zij staatloos zouden zijn, kan geen schending van deze verdragsbepaling vastgesteld worden. Door verder voor te houden dat zij onverwijderbaar zijn, tonen verzoekers evenmin een schending van artikel 1 van het Staatlozenverdrag aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stellen dat, aangezien zij staatloos zijn, zij geen paspoort of doorlaatbewijs kunnen verwerven en, aangezien geen enkele staat hen aanvaardt, het voor hen dus niet mogelijk is om het Belgisch grondgebied te verlaten. Zij benadrukken dat zij *'des réfugiés sur orbite'* worden en dat de houding van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid wreed is en kan beschouwd worden als een psychologische foltering.

Verzoekers beperken zich tot de bewering dat zij staatloos zijn doch laten na het bewijs te leveren dat zij niet over een nationaliteit beschikken, laat staan dat zij als staatlozen zouden

erkend zijn door de rechtbank van eerste aanleg, het in België bevoegde rechtscollege. Het feit dat Servië en Bosnië verzoekers niet zouden erkennen als onderdanen laat niet toe zonder meer te besluiten dat zij staatloos zouden zijn en geen gevolg zouden kunnen geven aan het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.